06/04/2024

6 Απριλίου 1914: Το “Μαύρο” Πάσχα των Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης – Ένα προμελετημένο έγκλημα

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ημέρα μνήμης είναι η σημερινή για τους απανταχού Θρακιώτες καθώς η 6η Απριλίου έχει καθιερωθεί ως Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Θρακικού Ελληνισμού.

Η ημέρα αυτή θα φέτος έχει ιδιαίτερη σημασία καθώς από τον **Ιούλιο του 2022 κατόπιν σχετικής διάταξης νόμου του Υπουργείου Εσωτερικών που ψηφίστηκε από την Βουλή των Ελλήνων** καθιερώθηκε και **επίσημα ως Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Θρακικού Ελληνισμού**. Έτσι, για πρώτη φορά φέτος τιμάται ως επίσημη Ημέρα Μνήμης για τους χιλιάδες Θρακιώτες και Θρακιώτισσες που θυσιάστηκαν για την Ελληνικότητα της Θράκης.

Με πρωτοβουλία της Ένωσης Πολιτιστικών Φορέων Έβρου, την Κυριακή 7 Απριλίου στο Μνημείο Θρακικού Ελληνισμού στην Αλεξανδρούπολη, στο Μνημείο Τιμής και Μνήμης Θρακών Προσφύγων στο Διδυμότειχο, στο Μνημείο Θρακών Εθνομαρτύρων στην Ορεστιάδα και στο Ηρώο στο Σουφλί στις 10:30 θα γίνει **επιμνημόσυνη δέηση** και θα ακολουθήσει **κατάθεση στεφάνων.** Οι εκδηλώσεις

τιμής και μνήμης έχουν τη στήριξη των δήμων Σουφλίου, Διδυμοτείχου και Ορεστιάδας, υπό την αιγίδα των Μητροπόλεων Αλεξανδρουπόλεως και Διδυμοτείχου.

Image not found or type unknown

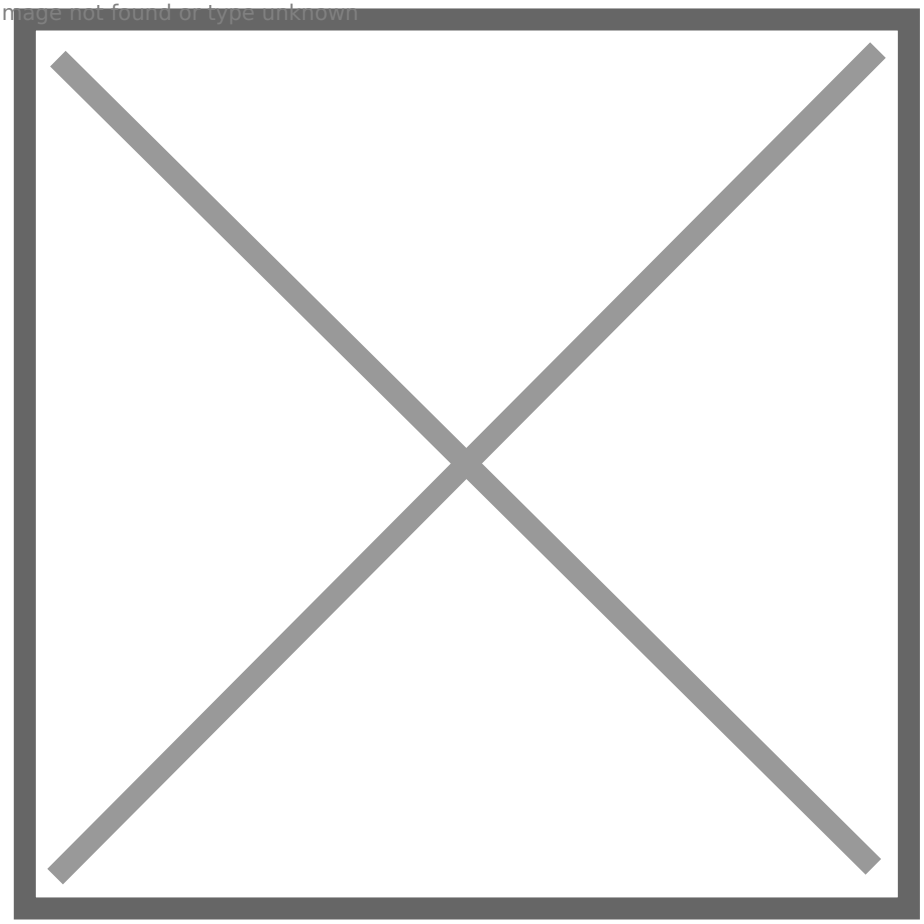

Στις 6 Απριλίου 1914, το «Μαύρο» Πάσχα για τους Θρακιώτες, οι Νεότουρκοι εκδίωξαν τους Έλληνες πολλών χωριών της επαρχίας Αρκαδιούπολης, Βιζύης και άλλων περιοχών της Θράκης. Η γενοκτονική συμπεριφορά των Νεοτούρκων ήταν αποτέλεσμα ενός οργανωμένου και μεθοδικά μελετημένου σχεδίου, όπως προκύπτει από τα τουρκικά αρχεία: Με βίαια μέσα, με εμπορικό αποκλεισμό, με βαριά φορολογία, λεηλασίες περιουσιών, τρομοκρατικές και δολοφονικές επιθέσεις, υποχρεωτικής στράτευσης, ατιμώσεις, ομαδικές σφαγές, εκτοπισμούς καταναγκαστική εργασία (τάγματα εργασίας) εξανάγκασαν τους Θρακιώτες να εγκαταλείψουν την Αν. Θράκη.

Από τον Απρίλιο του 1915 150.000 Θρακιώτες από τη Μακρά Γέφυρα, τη Μάδυτο, την Καλλίπολη, τις Σαράντα Εκκλησιές, τη Ραιδεστό, το Σκοπό και άλλες περιοχές της Ανατολικής Θράκης εκτοπίστηκαν από τους Νεότουρκους στη Μικρά Ασία και ελάχιστοι από αυτούς επέζησαν από τις πορείες στα τάγματα εργασίας, όπως και χιλιάδες άλλοι Μικρασιάτες και Πόντιοι αδελφοί μας.

Ο συνολικός πληθυσμός των εξόριστων Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης που εκτοπίστηκαν μέχρι και το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου έφτασε τελικά τις 220.000 ψυχές, σύμφωνα με στοιχεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Τις απαρχές των διωγμών του Θρακικού Ελληνισμού τις βρίσκουμε στο χώρο της Βορ. Θράκης (Ανατ. Ρωμυλίας) το 1906. Τότε που οι Βούλγαροι με την εθνικιστική τους μανία οργάνωσαν τις σφαγές και τις διώξεις στην Αγχίαλο και σε άλλες πόλεις σε βάρος του ελληνικού στοιχείου που εξανάγκασαν πολλούς Έλληνες να καταφύγουν στην τουρκοκρατούμενη Ανατολική και Δυτική Θράκη και οι περισσότεροι στην ελεύθερη Ελλάδα.

Τότε το Οικουμενικό Πατριαρχείο είχε κλείσει τα σχολεία και τις εκκλησίες,

κήρυξε γενικό πένθος και την Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία εν διωγμώ, υψώνοντας παράλληλα φωνή έντονης διαμαρτυρίας προς την υψηλή Πύλη και τις πρεσβευτικές αρχές των Μεγάλων Δυνάμεων.

Η Ανατολική Θράκη γνώρισε την απελευθέρωση από τον Ελληνικό Στρατό τον Αύγουστο του 1920 και παρέμεινε ελεύθερη μέχρι τον Οκτώβριο του 1922, οπότε αποχώρησαν οι Έλληνες στρατιώτες και μαζί με αυτούς και πολλοί Θρακιώτες για να αποφύγουν τα αντίποινα των Τούρκων. Ο ξεριζωμός των Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης ολοκληρώθηκε το 1923 με την Ανταλλαγή των πληθυσμών.

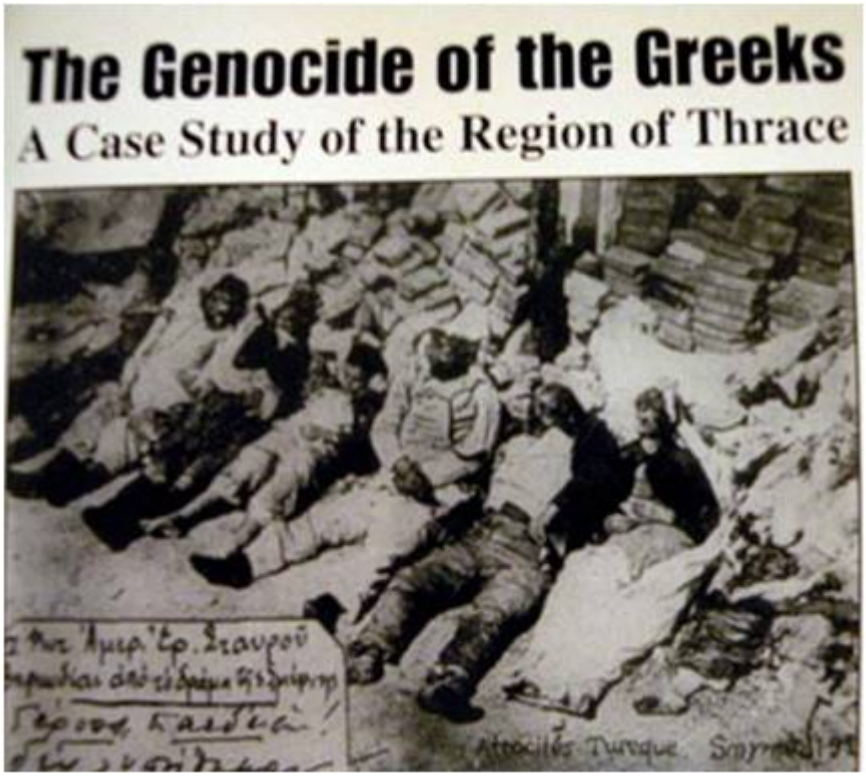

Η απόφαση για την καθιέρωση σε πανελλήνια κλίμακα της 6ης Απριλίου ως **«Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Θρακικού Ελληνισμού»** εγκρίθηκε με σχετικό ψήφισμα στο ‘‘7ο Παγκόσμιο Συνέδριο Θρακών’’ που διεξήχθη στο Διδυμότειχο τον Ιούνιο του 2006.

Ο ιστορικός Κωνσταντίνος Βακαλόπουλος για την Θρακική Γενοκτονία

Η Θρακική Γενοκτονία είναι ιστορικά αποδεδειγμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη, αν και αποσιωπημένη και ελάχιστα μνημονευμένη από την Ελληνική ιστοριογραφία, όπως αναφέρει ο ιστορικός Κωνσταντίνος Βακαλόπουλος, Καθηγητής του Α.Π.Θ.

Ο ίδιος καθηγητής σημειώνει με έμφαση ότι “η αφετηρία των διωγμών και της Γενοκτονίας του Ελληνισμού της Μ. Ασίας και αργότερα του Πόντου υπήρξε ο χώρος της Ανατολικής Θράκης. Εκεί δοκίμασαν και εφάρμοσαν για πρώτη φορά το **μοντέλο των μετατοπίσεων** (και διωγμών) των Ελληνικών πληθυσμών και των εθνικών εκκαθαρίσεων, εκεί επέβαλαν τη γενοκτονική τους συμπεριφορά και εκεί αξιοποίησαν τα θλιβερά αποτελέσματα των πειραμάτων τους, ώστε να τα επεκτείνουν σχεδόν αμέσως (και με μεγαλύτερη επιτυχία) στη Δυτική Μικρασία και αργότερα σε κραυγαλέο βαθμό (και μεγαλύτερη αγριότητα) στον Πόντο”.

Οι σύγχρονοι Τούρκοι για την Θρακική Γενοκτονία

Το έγκλημα της Γενοκτονίας του Ελληνισμού της Ανατολής (Πόντου, Μ. Ασίας, Θράκης) αποκαλύπτουν και ομολογούν ακόμη και σύγχρονοι Τούρκοι ιστορικοί συγγραφείς, όπως ο **Φονάτ Ντουντάρ,** που μελετά, με πάθος και καθάριο βλέμμα, τα πρόσφατα αποχαρακτηρισθέντα Τουρκικά Αρχεία της εποχής εκείνης.

Πρόσφατα εκδόθηκε το τρίτο έργο του για το θέμα αυτό με τίτλο: "Η εθνοτική μηχανική των Νεότουρκων και ο εκτουρκισμός της Ανατολίας" (1913 – 1918). Ο Φονάτ Ντουντάρ ο "εκσκαφέας αρχείων", όπως αυτοαποκαλείται, ομολογεί σε σχετική συνέντευξή του: "*Με ενδιαφέρει, μεταξύ άλλων, το πώς η εξουσία κατέγραψε στα επίσημα έγγραφά της τις βιαιότητες που η ίδια σχεδίασε και εκτέλεσε (και που φυσικά η ίδια ποτέ δεν το παραδέχθηκε). Είχα την τύχη να είμαι ο πρώτος ερευνητής που διάβασε ορισμένα αρχεία, τα οποία αποχαρακτηρίστηκαν πρόσφατα. Τα αρχεία αυτά λοιπόν παρουσιάζουν λεπτομερώς τα στάδια που σχεδίου δράσης εναντίον του Ρωμιών που κατάρτισε το καθεστώς των Νεοτούρκων."* (με τη βοήθεια γερμανών στρατηγών).

Λεπτομέρειες για τη Γενοκτονία αυτή του Θρακικού Ελληνισμού μας δίνουν και οι εκθέσεις προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο των κατά τόπους Μητροπολιτών, καθώς και το βιβλίο με τίτλο: "Μαύρη βίβλος" που εξέδωσε το Πατριαρχείο το 1919.

Μαρτυρίες αποκαλύπτουν την αγριότητα των Τούρκων εναντίον των Ελλήνων Θρακιωτών

Η μαρτυρία της Ασπασίας Κωνσταντινίδου, κατοίκου της Στράντζας, είναι χαρακτηριστική:

***«Το πρωί της 6ης Απριλίου, ο δεκανέας μαζί με χωροφύλακες, έχοντας τα σπαθιά γυμνά και κρατώντας μαστίγια, μετέβησαν στην αγορά και με γροθιές και λακτίσματα ανάγκασαν τους χωρικούς να κλείσουν τα καταστήματά τους. Διέταξαν να φύγουν οι εκατόν πενήντα οικογένειες την επόμενη μέρα και οι υπόλοιπες τη μεθεπόμενη. Ένας από τους νέους που ρώτησε «και γιατί να φύγουμε;» ξυλοκοπήθηκε ο δύστυχος ανελέητα. Κατόπιν, διέρχονταν στις συνοικίες μαζί με Οθωμανούς πρόσφυγες οι οποίοι λιθοβολούσαν τα χριστιανικά σπίτια και φώναζαν «Θα φύγετε ή θα περάσετε από το σπαθί, άπιστα γουρούνια»*.**

(…)Έναν χωρικό, το Δημήτριο Γεωργή, με το πρόσχημα ότι χρωστούσε φόρο για τα

ζώα του, τον έσυραν στις φυλακές. Ο 12χρονος γιος του, Απόστολος, ακολουθούσε κλαίγοντας τον πατέρα του για να τον σώσει. Οι χωροφύλακες ζητούσαν 17 λίρες, αλλά ο δυστυχής δεν είχε ούτε οβολό, με αποτέλεσμα να τον ξυλοκοπήσουν μέχρι λιποθυμίας. Όταν συνήλθε, βρισκόταν στο δρόμο γυμνός κι ένας χωροφύλακας του είπε: «φύγε και ο γιος σου θα πληρώσει το χρέος σου». Και ο μικρός Απόστολος αφέθηκε στα χέρια των αιμοβόρων αυτών τεράτων. (...) Μετά από δύο ώρες περπάτημα, φθάσαμε σε ένα βαθύ και στενό φαράγγι όπου βρήκαμε τον δεκανέα Ισμαήλ με έναν αριθμό προσφύγων, που προφανώς μας περίμεναν. Μόλις μας είδε, διέταξε τους οδηγούς μας να σταματήσουν και σέρνοντας τις γυναίκες από τα κάρα, τις κακοποίησαν θηριωδώς. Τράβηξαν τα σκουλαρίκια που φορούσαν κόβοντας τα αυτιά τους. Τις υποχρέωσαν να ξεντυθούν για να πάρουν τα κολιέ τους τραβώντας τα με τόση βία που έκοψαν το λαιμό μιας γυναίκας κάνοντας το αίμα να ρέει ποτάμι».

Πηγές: oikohouse.wordpress.com, fonirodopis.gr